

Vijf jaar geleden claimden de Israëlische leiders dat ze in oorlog waren. Een unieke soort oorlog: een unilaterale, waarin slechts een kant, Israël, strijd voert, aanvalt, vernielt, vermoordt, arresteerd, martelt. En als, plotseling, de andere kant de andere kant terug vecht en Israëlische militaire buitenposten en panstervoertuigen aanvalt en krijgsgevangenen neemt, dan wordt dit niet beschouwd als het werk van de partners in deze oorlog maar als dat van terroristen die zonder reden een soevereine staat aanvallen.

Vijf jaar van bijna geheel unilateraal geweld hadden de illusie gecreëerd dat Israël de enige acteur op het podium is en al het andere slechts de passieve doelen van de eenzijdige gewelddaden zijn. Deze illusie werd gevolgd door verrassing en toen door desillusie.

Israëlische militaire inlichtingendiensten werden verrast door de succesvolle Palestijnse aanval op de militaire buitenpost bij Keren Shalom en door de aanval van Hezbollah op de zuid Libanese grens; de Mossad werd verrast door het vermogen van ditzelfde Hezbollah om belangrijke Israëlische steden te raken met raketten. Verrassing is altijd de prijs die betaald moet worden voor koloniale arrogantie en haar structurele onvermogen om de gekoloniseerde Ander te zien als een menselijk wezen, in staat om te denken, te plannen en om te handelen.

Alhoewel ze voortdurende spreken over de "Arabieren", "Arabische dreiging", "Arabische vijand", "Moslim dreiging", etc, begrijpen de Israëliërs het duidelijke verband tussen de misdaden van het Israëlische leger in Gaza en de tegen-aanval van de Libanese activisten niet. En daarom zijn ze, vrijwel voltallig, verrast en diep gekwetst: hoe durft een Libanese organisatie Israëlische steden aan te vallen, zonder enige reden, zonder enige provocatie van onze kant?! Verslaafd als ze zijn aan het unilaterale gebruik van geweld zijn de burgers van de Staat Israël deze dagen geheel gedesorienteerd en zien zij zich, zoals gebruikelijk, als de slachtoffers van een wereldwijde Joden-haat.

Het antwoord van de Israëlische legerleiding is het strategisch intensiveren van het geweld, geheel volgens het stompzinnige militaire principe van "als geweld niet werkt, gebruik dan meer geweld". Ze hebben er geen enkel idee van hoe hun bombardementen van de civiele infrastructuur van Libanon de regio kunnen beïnvloeden. Ze dromen ervan om Syrië aan te vallen en dat zonder dat ze zich serieus proberen voor te stellen van wat de Iraanse reactie zou kunnen zijn. Zoals bijvoorbeeld het aanwakken van een Shiïtische opstand tegen de Amerikaanse troepen in Irak. Zoals verwacht kan worden van een koloniaal leger willen de Israëli's hun militaire superioriteit gebruiken om de Moslims en Arabieren een "lesje te leren".

Ondertussen leren de Israëli's op hardhandige wijze dat, vroeg of laat, unilateraal gebruik van geweld tot een escalatie van geweld leidt en in de nabije toekomst zouden zij wel eens kunnen leren dat in het Midden-osten een lokaal conflict in een regionale oorlog kan ontaarden. Het feit dat een kleine, goed georganiseerde Libanese organisatie serieuze schade kan aanrichten in het hart van Israël brengt een geweldige klap toe aan het afschrikingsvermogen van de Joodse staat. En zelfs de tonnen aan explosieven die nu afgevuurd worden op Libanon zijn niet in staat deze nieuwe werkelijkheid te veranderen.

De huidige crisis is om verschillende redenen nog ver verwijderd van een einde. Ten eerste, er is nog geen enkel teken van een bereidheid om zich over te geven, noch in de bezette Palestijnse gebieden, noch in Libanon. Alhoewel vele Arabische regimes, in het bijzonder Saudi-Arabië, Egypte en Jordanië en delen van de heersende Libanese elite, ongelukkig zijn met Hezbollah's tegen-oorlog creëert het geweld van de Israëlische aanvallen in hoog tempo een wijd verspreide Arabische stemming gericht tegen het Israëlische geweld en genereert het steun voor het verzet. Ten tweede, er is geen internationale druk op Israël en deze zal er ook niet komen. Zelfs de EU behandelt Israël alsof zij het slachtoffer is en een legitiem recht heeft om terug te slaan, ook al moet dit terug slaan binnen proporties blijven. Ten derde, het Israëlische publiek ziet het verlies van Israëlische

mensenlevens niet als een gevolg van een falend overheidsbeleid en als een catalysator voor een anti-oorlogsbeweging.

Het waanidee van de “botsing der beschavingen” heeft zich diep verankerd in de Israëlische publieke opinie en is daarom zeer moeilijk te bestrijden. Hoe diep zij geworteld is blijkt uit de totale ineenstorting van Vrede Nu, met afstand de grootste Israëlische vredesorganisatie. Vrede Nu zweeg tijdens de brute vernietigingsoorlog van Ariel Sharon tussen 2001 en 2005, een oorlog waar de huidige agressie tegen Gaza en Libanon op verder bouwt.

Dat is waarom, in tegenstelling tot 1982, er zondag slechts 800 mensen in Tel Aviv demonstreerden tegen de agressie jegens Libanon en tegen de Israëlische machtspolitiek. Hoe moedig en vastberaden ze ook zijn, de activisten van de anti-koloniale beweging in Israël zijn niet in staat om de koers van de regering richting een oneindige oorlog bij te sturen. Niettemin is hun duidelijke verzet tegen de Israëlische oorlogspolitiek het levende bewijs dat er geen sprake is van een “botsing der beschavingen” of van, in de woorden van Israëlische woordvoerders, een “algemeen cultureel probleem” tussen Arabieren en Joden. Ja, er is een botsing – een botsing tussen aan de ene kant diegene in Washington en Tel Aviv welke streven naar een her-kolonisering van de wereld door multinationals en het VS imperium en aan de andere kant de volken van de wereld welke verlangen naar werkelijke vrijheid, soevereiniteit en onafhankelijkheid.

Michel Warschawski, journalist en schrijver, woont in Israël en is een veteraan van de anti-koloniale beweging. Hij neemt onder andere deel aan het [Alternative Information Center](#).